

Arrest

nr. 67 396 van 28 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 februari 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2009 treedt verzoeker, van Turkse nationaliteit, te Turkije in het huwelijk met mevrouw Y.S. (...), een Belgische onderdaan.

Op 19 februari 2009 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara in Turkije een visumaanvraag in voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Op 21 oktober 2009 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken het parket van de procureur des Konings te Turnhout om advies met betrekking tot de geldigheid van verzoekers huwelijk.

Op 8 augustus 2010 verleent de procureur des Konings van Tongeren negatief advies voor wat betreft de aflevering van het gevraagde visum in het kader van een gezinshereniging. De procureur des

Konings deelt mee dat het onderzoek door de politie voldoende elementen heeft opgeleverd die wijzen op een schijnhuwelijk en dat zal worden overgegaan tot dagvaarding teneinde de nietigverklaring van het huwelijk te bewerkstelligen.

Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van afgifte van een visum.

Op 26 oktober 2010 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 54 630 van 20 januari 2011.

Op 27 oktober 2010 dient verzoeker een nieuwe visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Ankara in Turkije.

Op 14 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw de beslissing tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"Op 27.10.2010 werd via de Belgische diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van D. D. (...), geboren op (...), van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, Y. S. (...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen; Overwegende dat betrokkene reeds eerder eenzelfde visumaanvraag ingediend had, die op 13.09.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd werd op basis van onderstaande motivering:

"Op 19/02/2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van D. D. (...), geboren op (...), van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, Y. S. (...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 16/02/2009 in Turkije in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met in achtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Het betreft het eerste huwelijk van de man, het tweede huwelijk van de Belgische echtgenote. Met haar vorige Turkse echtgenoot heeft ze nauwelijks één jaar en drie maanden samengewoond. Op 11/11/2008 werd de echtscheiding uitgesproken.

- Hoewel mijnheer aan de ambassade verklaarde nooit eerder in een schengenland te zijn geweest, is toch gebleken dat hij SIS-gesignaleerd werd. De controle van deze SIS-seining toonde aan dat D. D. (...) op 07/04/2007 tegengehouden werd op de luchthaven van Keulen-Bonn, terwijl hij Duitsland probeerde te verlaten, richting Izmir. In zijn toenmalig paspoort was een Oostenrijks Schengenvisum bevestigd. Hiermee heeft hij op 19/09/2005 Schengen betreden via de luchthaven van Brussel. Uit bijkomende controle door de Duitse autoriteiten is gebleken dat hij op 02/11/2004 een visum aangevraagd had bij de Duitse ambassade in Ankara. Die visumaanvraag werd geweigerd.

Daarnaast had hijzelf aan de Duitse autoriteiten verklaard dat dat hij twee maanden in België verbleven heeft, en één jaar in Frankrijk waar hij zelfs een professionele activiteit uitoefende. Op 07/04/2007 is hij vanuit België Duitsland binnengereeden.

- In het kader van het interview dat hierop plaats vond bij de Belgische ambassade zijn de volgende elementen gebleken:
 - o Mijnheer beweert voor de Belgische autoriteiten nog steeds dat hij nog nooit in België geweest is.
 - o De eerste kennismaking met mevrouw zou plaatsgevonden hebben op 17/08/2008, op het verlovingsfeest van zijn nicht.
 - o Voor het huwelijk zouden ze elkaar in totaal nauwelijks zeven dagen gezien hebben.
 - o Er heeft geen verloving plaatsgevonden.
 - o Er heeft geen huwelijksfeest plaatsgevonden.
 - o Betrokkenen bezitten geen foto's of videomateriaal van het huwelijk.
 - o Er werden geen cadeaus uitgewisseld.
 - o Mevrouw droeg geen huwelijkskleed.

Daarnaast is gebleken dat de man in 2005 in Turkije veroordeeld werd tot een geldboete wegens het gebruik van een vals paspoort waarmee hij het land wilde verlaten.

Mijnheer vertelde aan de ambassade dus flagrante leugens over zijn verblijfshistoriek in de schengenzone.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/10/2009 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het kader van het door het parket van Tongeren ingestelde onderzoek werd een verhoor afgenomen van de echtgenote door de lokale politie van Genk-As-Opglabbeek-Zutendaal. Hierbij verklaarde zij het volgende:

- Volgens mevrouw was haar vorige huwelijk een schijnhuwelijk in hoofde van haar toenmalige echtgenoot.
- Haar huidige echtgenoot heeft ze slechts éénmaal ontmoet voor het huwelijk.
- Volgens mevrouw bestaan er geen foto's van het huwelijk omdat ze er niet aan gedacht hadden een fototoestel mee te nemen.
- Wanneer mevrouw geconfronteerd werd met het verblijfsverleden van haar man in Europa, valt zij compleet uit de lucht. Volgens haar is haar man immers nog nooit in België, Duitsland, Frankrijk of enig ander Europees land geweest.

In zijn advies van 08/08/2010 stelt de Procureur des Konings dat het gevoerde onderzoek voldoende elementen opleverde die wijzen op een schijnhuwelijk. Hij zal dan ook overgaan tot dagvaarding in nietig verklaring van het huwelijk in kwestie. Zijn ambt verleent bijgevolg een negatief advies wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008; Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat betrokkenen, indien zij in het kader van een nieuwe visumaanvraag alsnog een beroep wensen te doen op de gezinshereniging, zelf dienen aan te tonen dat een duurzame levensgemeenschap beoogd wordt met dit huwelijk. In casu werd echter geen enkel bijkomend bewijs van enige duurzame relatie voorgelegd.

De Dienst Vreemdelingen zaken kan dan ook niet anders dan haar voorgaande beslissing te bevestigen. Het visum gezinshereniging wordt bijgevolg geweigerd.

Getekend voor de staatssecretaris: D. R. (...)

Attaché

Motivatie: Voor de Minister:

R., D. (...)

Attaché

Law Article : Art. 40 ter."

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen voor beroepen ingediend vóór 1 april 2011. Het verzoek van verzoeker om de kosten van de procedure ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

“1. Schending van artikel 8 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

Doordat de beslissing de afgifte van een visum weigert.

Terwijl verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden tot afgifte van een visum voldoet op basis van het huwelijk met zijn Belgische echtgenote, mevrouw Y. S. (...) voormeld.

Dat verzoeker immers recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling.

b.) Toelichting

In casu dient opgemerkt dat de echtgenote van verzoeker verblijft in België en de Belgische nationaliteit heeft.

De beslissing tot weigering van de afgifte van een visum heeft aldus een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg om reden dat verzoeker alsdan in de onmogelijkheid is zijn recht op gezinsleven uit te oefenen.

Een dergelijke maatregel heeft derhalve noodzakelijkerwijze een aantasting van zijn privéleven en familieleven tot gevolg, wat niet in verhouding staat tot de nagestreefde doelstelling. Dit maakt dus een schending van artikel 8 EVRM uit.

Verder zijn de uitzonderingsmogelijkheden zoals opgesomd in artikel 8 lid 2 EVRM geenszins van toepassing.

De weigeringsbeslissing is in casu bovendien niet nodig voor 's lands veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn, bescherming van de openbare orde, voorkomen van strafbare feiten, bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Minstens is zulks niet zo gemotiveerd, zodat het dan ook vast staat dat er een manifeste schending is van artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing laat men ten onrechte uitschijnen dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

Zulks wordt ten stelligste betwist.

Verzoeker brengt nieuwe stukken bij, m.n. een reisaanmelding waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker haar echtgenoot heeft bezocht in Turkije van 10.12.2010 tem 25.01.2011.

Op 28.05.2010 is mevrouw Y. (...) eveneens naar Turkije vertrokken teneinde zich bij haar echtgenoot te voegen.

Op 17.02.2011 is de echtgenoot van verzoeker opnieuw naar Turkije vertrokken teneinde tijd door te brengen met haar echtgenoot.

Mevrouw Y. (...) is echter werkzaam in België, zodanig dat het voor haar onmogelijk is om zich permanent in Turkije te vestigen. Zulks kan trouwens van haar niet verwacht worden.

Verzoeker brengt voorts huwelijksfoto's bij, evenals een uitnodiging.

Voorts merkt verzoeker op dat beiden wel degelijk getrouwd zijn in een trouwkostuum, hetwelk duidelijk uit de bijgebrachte foto's blijkt.

Verwerende partij gaat alsdan ten onrechte uit van foutieve informatie.

Verzoeker is alsdan van mening dat er wel degelijk sprake is van de intentie tot het bewerkstelligen van een duurzame huwelijksrelatie.

Van een schijnhuwelijk is derhalve geen sprake.

Verzoeker meent alsdan dat er een visum diende afgeleverd te worden teneinde een schending van artikel 8 EVRM te vermijden.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad

kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden. De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van afgifte van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

Waar verzoeker in het middel wijst op reisdocumenten, trouwfoto's en een uitnodiging die hij bij het verzoekschrift brengt en zijn kritiek ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte als een schijnhuwelijk beschouwt, noopt dit de Raad ertoe om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Dit middelonderdeel is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104 512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186 878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR), ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190 806; RvS 28 mei 2009, nr. 193 626). Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat deze stukken voor het eerst ter kennis worden gebracht van het bestuur naar aanleiding van het onderhavige beroep, zodat haar niet kan worden verweten ze niet bij de beoordeling van de bestreden beslissing te hebben betrokken. Bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve rechtshandeling kunnen enkel immers die stukken en elementen worden betrokken die ter kennis waren gebracht aan het bestuur voordat zij overging tot het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan als annulatierechter nagaan of de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging, dat volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 29 september 2010, nr. 207 734). Gelet op het hiervoor gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van de gedane vaststellingen het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt –en dit wordt niet betwist door verzoeker– dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings te Tongeren dat op 8 augustus 2010 een negatief advies met betrekking tot het huwelijk van de betrokken partijen uitbracht.

In wezen beperkt verzoeker zich, zoals reeds eerder gesteld, in zijn betoog tot het aanreiken van een aantal elementen die nog niet eerder aan het bestuur werden voorgelegd –een aantal niet eerder voorgelegde reisdocumenten, huwelijksfoto's en een uitnodiging, en hij voegt daaraan toe dat beiden wel zijn gehuwd in een trouwkostuum, zoals uit de foto's blijkt– die zouden moeten wijzen op een reëel huwelijk, maar hij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voorliggende gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

3.1.3. Verzoeker is van oordeel dat de weigering van zijn visumaanvraag een schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit hetgeen in sub 3.1.2. werd gesteld blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont hij hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap en dat een erkenning ervan zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk, door een loutere ontkenning van het feit dat hij een schijnhuwelijk zou hebben gesloten, dat de situatie waarin hij en zijn vermeende echtgenote zich bevinden in een situatie die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Het is evident dat alleen het werkelijke huwelijk wordt gevrijwaard, en niet het schijnhuwelijk. Verzoeker toont niet aan dat hij een effectief gezin vormt met zijn echtgenote.

Bovendien gaat het *in casu* om een eerste toelating, met betrekking tot dewelke het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging ervan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker heeft op basis van zijn huwelijk te Turkije met een Belgische onderdaan een visum gezinshereniging aangevraagd. Het betreft aldus een eerste toegang, wat niet wordt betwist, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker is. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Verzoeker doet gelden dat niet van zijn echtgenote, die werkzaam is in België, verwacht kan worden mee te verhuizen en zich permanent in Turkije te vestigen. Evenwel worden aangaande die werkzaamheid geen bewijzen voorgelegd, zodat het gaat om een blote bewering, zonder meer, die er geenszins op wijst dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen van een normaal en effectief privéleven elders. Los van de vraag of verzoeker wel enig gezins- of familieleven heeft met de vrouw met wie hij in Turkije in het huwelijk trad, kan uit de geschonden geachte verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om met de vrouw met wie hij huwde in zijn land van herkomst te verblijven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Waar verzoeker ten slotte zou menen dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

"a. Tweede middel

Schending van het redelijkheidsbeginsel als zijnde een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Doordat gedaagde oordeelt tot weigering van de afgifte van een visum.

Terwijl gedaagde niet anders had kunnen beslissen en dit gelet op de feitelijke elementen van het dossier dat een visum diende afgeleverd te worden.

Vooreerst merkt verzoeker op dat gedaagde de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient na te leven, zodat schending hiervan dient te leiden tot de vernietiging van de door hen genomen beslissing. Gedaagde kan dan ook geen beslissing nemen die in strijd is met het redelijkheidsbeginsel.

b. Toelichting

Dat de beslissing tot weigering van afgifte van een visum een schending van het redelijkheidsbeginsel uitmaakt.

Het staat immers vast dat verzoeker de wettige echtgenoot is van mevrouw Y. S. (...) voormeld.

Gelet op het voorgaande en gelet op de argumentatie ontwikkeld in voormelde middelen, kan er in alle redelijkheid dan ook niet beslist worden om de aanvraag tot afgifte van een visum te weigeren.

Dat de bestreden beslissingen dan ook manifest in strijd met voormeld redelijkheidsbeginsel is en dan ook dient te worden vernietigd."

3.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad stelt vast, na de bespreking van het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidsstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen, met name dat er, gesteund door de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, het onderzoek van het parket van Tongeren en het advies van de procureur des Konings, sprake is van een schijnhuwelijk en dat aan verzoeker daarom, op grond van de Belgische wettelijke bepalingen, geen visum gezinshereniging kan worden toegestaan, en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“a. Derde middel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat verwerende partij bij haar beslissing geen rekening gehouden heeft met alle relevante omstandigheden in onderhavige zaak.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel voorschrijft dat een overheid bij het voorbereiden en nemen van een beslissing verplicht is alle relevante factoren en omstandigheden zorgvuldig af te wegen;

Dat het formele zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing op een behoorlijke wijze tot stand komt;

b. Toelichting

Dat het materiële zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat er aan zorgvuldige feitenvinding dient gedaan te worden, dat een beslissing dient genomen te worden op basis van een volledig dossier, dat er zorgvuldige beslissingscriteria dienen in acht genomen te worden en dat er een informatieplicht bestaat ten aanzien van de betrokkene;

Dat verwerende partij zich in kwestieuze zaak niets aangetrokken heeft van al deze onderdelen;

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de veelvuldige bezoeken van mevrouw Y. (...) voormeld aan verzoeker.

Verzoeker baseert zich op een reisaanmelding waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker haar echtgenoot heeft bezocht in Turkije van 10.12.2010 tem 25.01.2011.

Op 28.05.2010 is mevrouw Y. (...) eveneens naar Turkije vertrokken teneinde zich bij haar echtgenoot te voegen.

Op 17.02.2011 is de echtgenoot van verzoeker opnieuw naar Turkije vertrokken teneinde tijd door te brengen met haar echtgenoot.

Mevrouw Y. (...) is echter werkzaam in België, zodanig dat het voor haar onmogelijk is om zich permanent in Turkije te vestigen. Zulks kan trouwens van haar niet verwacht worden.

Verzoeker brengt voorts huwelijksfoto's bij, evenals een uitnodiging.

Voorts merkt verzoeker op dat beiden wel degelijk getrouwd zijn in een trouwkostuum, hetwelk duidelijk uit de bijgebrachte foto's blijkt.

Verwerende partij gaat alsdan ten onrechte uit van foutieve informatie.

Dat verwerende partij immers niet aan zorgvuldige feitenvinding gedaan heeft, vermits zij in dat geval een andere beslissing genomen had, rekening houdend met de concrete leef- en werkomstandigheden van verzoekers.

Indien aan correcte feitenvinding werd gedaan, had verwerende partij immers geoordeeld tot afgifte van een visum gelet op het huwelijk van partijen en hun duidelijke wil tot het bewerkstelligen van een duurzame huwelijksrelatie.

Dat het eveneens duidelijk is dat verwerende partij geen zorgvuldige beslissingscriteria in acht genomen heeft vermits zij anders niet zulk een lichtzinnige beslissing zou genomen hebben;

Verzoekende partij verwijst dienaangaande tevens naar haar argumentatie ontwikkeld in bovenstaande middelen.

Dat zodoende blijkt dat verwerende partij niet zorgvuldig tot de bestreden beslissing gekomen is; Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

3.3.2. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn visumaanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn visumaanvraag met alle mogelijke en volgens hem nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Reeds bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat, waar verzoeker wijst op reisdocumenten, trouwfoto's en een uitnodiging die hij bij het verzoekschrift brengt en zijn kritiek ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte als een schijnhuwelijk beschouwt, hij de Raad uitnodigt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, waartoe hij niet bevoegd is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet.

Evenwel dient de Raad wel na te gaan of de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van de afgifte van een visum, niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld of is uitgegaan van een niet-correcte feitenvinding. De elementen die verzoeker thans bijbrengt om te oordelen over de rechtmatigheid van de bestreden beslissing, werden nog niet eerder aan het bestuur voorgelegd, zodat die er geen rekening mee kon houden. De bewijslast ligt voorts bij de aanvrager, die op het ogenblik van de aanvraag alle relevante stukken ter staving van zijn aanvraag aan de bevoegde overheid dient over te maken. Immers geldt de zorgvuldigheidsplicht niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokken aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoeker ontkent overigens niet dat hij ten opzichte van zijn eerste, geweigerde visumaanvraag van 19 februari 2009 heeft nagelaten nieuwe elementen of stukken aan te brengen die zijn aanvraag zouden kunnen ondersteunen. In die optiek kan worden gesteld dat hij zelf schromelijk tekort heeft geschoten wat zijn tegemoetkomen aan de zorgvuldigheidsplicht betreft. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat verwerende partij zich bij verzoeker had dienen te informeren aangaande hun *"concrete leef- en werkomstandigheden"*, nu hij zelf niet de kans heeft gegrepen om bijkomende informatie te verstrekken. Volledigheidshalve kan nog worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing onmiskenbaar blijkt dat in het kader van het interview op de Belgische ambassade verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote geen trouwkleed droeg, en dat er geen video- of fotomateriaal van het huwelijk bestond. De nu neergelegde foto's vallen daarmee niet te rijmen. Verzoeker toont voorts niet aan dat het bestuur de ten tijde van de bestreden beslissing voorliggende gegevens zou hebben miskend bij het nemen ervan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dus geenszins aannemelijk gemaakt.

3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS